

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Mgr. T. K.,** zast. Mgr. Michalem Zahnášem, advokátem se sídlem Tř. Svobody 2, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. KÚOK/44456/2010/ODSH-SD/310, č. j. KUOK 57629/2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 13. 7. 2011, č. j. 76 A 1/2010 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 3. 2010, č. j. SmOI/AŘMV/2/2705/2009/Hub, kterým byl jmenovaný shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění účinném do 31. 7. 2011, neboť řídil motorové vozidlo

pod vlivem alkoholu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců s platností od doby nabytí právní moci předmětného rozhodnutí podle § 22 odst. 5 zákona o přestupcích a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč podle § 79 odst. 1 téhož zákona s odkazem na §§ 1 a 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích.

Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), a nezákonnost napadeného rozsudku tak spatřuje jednak v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i v nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a pro jiné vady řízení před soudem. Krajskému soudu především vytýká nedostatečné vypořádání jeho námitky neúplně zjištěného skutkového stavu věci správním orgánem I. stupně a žalovaným. Stěžovatel ve správním řízení trval na tom, že před jízdou nepožil alkohol. Správní orgány obou stupňů (a ostatně ani soud) spolehlivě neodstranily rozpor tohoto jeho tvrzení s výsledky dechové zkoušky. Krajský soud plně akceptoval neúplná skutková zjištění správních orgánů a neprovedl jím navržené důkazy. Stěžovatel navrhoval zpracování nového znaleckého posudku jiným znalcem; soud to však považoval za nadbytečné, a to i přesto, že jmenovaný zpochybnil závěry znalce a poukázal na vnitřní rozpornost znaleckého posudku. Stěžovatel se domnívá, že výsledek měření byl ovlivněn přítomností acetonu v jeho dechu. Znalec sice tuto možnost vyloučil s poukazem na nízkou citlivost použitého dechového analyzátoru na jiné látky než etanol, ale vycházel při tom pouze z obecně dostupných informací o vlastnostech tohoto přístroje, a nikoliv z výsledků vlastního zkoumání. Nad to v bodě 4 znaleckého posudku vyslovil pochybnost o vhodnosti zjišťování míry ovlivnění alkoholem dechovým analyzátorem v obecné rovině. Stěžovatel k tomu dále dodává, že ani návod k tomuto přístroji nevylučuje vliv jiných látek na výsledek dechové zkoušky; uvádí se v něm, že ovlivnění jinými plyny je zanedbatelné, tedy nikoliv zcela vyloučené. Přítomnost acetonu v dechu stěžovatele tak mohla mít vliv na výsledek dechové zkoušky, a to zvlášť za situace, kdy tímto způsobem u něj bylo zjištěno jen velmi nízké množství alkoholu.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel formuloval své námitky velmi obecně, aniž by uvedl, jaké konkrétní právní otázky byly soudem v předcházejícím řízení nesprávně posouzeny, nebo z jakých konkrétních důvodů považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Z obsahu předmětného rozsudku je dle názoru žalovaného patrné, že se soud zabýval všemi uplatněnými námitkami a v odůvodnění rozsudku se s nimi dostatečně vypořádal. Skutečnost, že se soud plně ztotožnil se závěry správních orgánů, nepůsobí nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Pro posouzení věci jsou relevantní následující skutečnosti zjištěné ze spisu krajského soudu a ze správního spisu. Stěžovatel byl výše uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 3. 2010 shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 11. 2009 přibližně v 19.30 hodin na ulici Holická v Olomouci řídil osobní motorové vozidlo Opel Zafira, registrační značky X, bezprostředně po požití alkoholu, respektive v takové době po jeho požití, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Stěžovatel se na výzvu Policie ČR v 19.34 hodin podrobil dechové zkoušce na přístroji AlcoQuant 6020, a to s pozitivním výsledkem 0,28 g/kg alkoholu; po odečtení technické odchylky 0,24 g/kg alkoholu tedy činila zjištěná hodnota 0,04 g/kg alkoholu. V 19.40 se stěžovatel podrobil dechové zkoušce podruhé, tentokrát s výsledkem 0,27 g/kg alkoholu, po odečtení technické odchylky tedy 0,03 g/kg alkoholu. Potřetí byla dechová zkouška provedena v 19.45 hodin, přičemž byla naměřena hodnota 0,25 g/kg alkoholu, po odečtení technické odchylky tedy 0,01 g/kg alkoholu. Stěžovatel byl s výsledky dechových zkoušek seznámen a byl rovněž poučen o možnosti podrobit se kontrolnímu odběru krve nebo moči, což ovšem odmítl. Ve správním řízení stěžovatel popřel, že by před jízdou požil alkohol, uvedl však, že užívá kapky proti nachlazení „Echinacea“, které dle příbalového letáku obsahují alkohol, ačkoliv byl v lékárně ujištěn o opaku, a léky na podporu štítné žlázy, jejichž užívání mohlo způsobit přítomnost acetonu v jeho dechu. Stěžovatel dále v průběhu řízení doplnil seznam přírodních léků, které užívá. Správní orgán I. stupně vycházel při posouzení věci z výsledků dechových zkoušek, výpovědi stěžovatele a znaleckého posudku znalce doc. RNDr. Petera Ondry, CSc. Znalec dospěl zejména k tomu, že obsah alkoholu zjištěný dechovými zkouškami neodpovídá druhu ani množství přírodních léků požitých stěžovatelem. Znalec dále uvedl, že s ohledem na výrobcem deklarované vlastnosti použitého přístroje AlcoQuant 6020 je ovlivnění výsledků dechových zkoušek acetonem v dechu stěžovatele zanedbatelné a s největší pravděpodobností by nemělo mít vliv na výsledky měření. Samotnou přítomnost acetonu v jeho dechu však vyloučit nelze; to by bylo možné pouze vyšetřením jeho krve plynovou chromatografií, která by bezpečně odlišila etanol (alkohol) od jiných látek. Znalec rovněž podotknul, že přepočet naměřené koncentrace alkoholu v dechu na jeho koncentraci v krvi je vždy pouze orientační a může být nepřesný. K posouzení míry ovlivnění konkrétní osoby alkoholem proto není možné tuto metodu doporučit.

Stěžovatel napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, v němž namítl nedostatečné objasnění skutkového stavu věci, přičemž konkrétně poukázal zejména na závěry znalce o nevhodnosti použití dechového analyzátoru při zkoumání, zda byl pod vlivem alkoholu. Podle jeho názoru nebylo možné vyloučit, že byl výsledek měření ovlivněn přítomností acetonu v jeho dechu.

Žalovaný jeho odvolání zamítl s tím, že výsledek zkoušky dechovým analyzátorem, který splňuje podmínky dle zvláštního právního předpisu, je z důkazního hlediska postaven naroveň lékařskému vyšetření (§ 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými

návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů). Znalec v posudku výslovně uvedl, že možné ovlivnění výsledku měření přítomností acetonu v dechu stěžovatele je zanedbatelné. Pokud jde o úvahy znalce nad vhodností použité metody, žalovaný konstatoval, že znalec z oboru soudního lékařství nedisponuje dostatečnou odborností k posouzení míry přesnosti předmětného přístroje.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž uvedl, že alkohol požívá jen výjimečně, což mělo být prokázáno výpověďmi dvou svědků. Podle stěžovatele je závěr znalce, že jím užité léky nemohly mít vliv na hladinu alkoholu v jeho krvi, v rozporu s výsledky dechové zkoušky, při které bylo jisté množství alkoholu v jeho dechu zjištěno. To podle jeho názoru svědčí buď o nevhodnosti použité metody, nebo o nesprávnosti znaleckého posudku; stěžovatel proto požadoval, aby byl ustanoven jiný znalec, který by vypracoval nový znalecký posudek.

Krajský soud jeho žalobu nyní napadeným rozsudkem zamítl. Z hlediska námitek obsažených v kasační stížnosti jsou podstatné především následující závěry soudu. Podle krajského soudu vyznívá předmětný znalecký posudek zcela jednoznačně v tom smyslu, že aceton v dechu stěžovatele ani jím užívané přírodní léky nemohly mít zásadní vliv na výsledek dechové zkoušky. Skutková zjištění správního orgánu I. stupně byla podle názoru soudu úplná a dostatečná. Provedení důkazu výslechem stěžovatelem uvedených svědků a zpracování dalšího znaleckého posudku proto soud považoval za nadbytečné.

Stěžovatel kasační stížnost výslovně opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by však uvedl konkrétní právní otázky, které byly krajským soudem v předchozím řízení chybně posouzeny, jak ostatně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Kasační stížnost směřuje především proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v nedostatečném vypořádání žalobní námitky neúplně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, a proti jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí soudu ve smyslu téhož ustanovení, spočívající v neprovedení stěžovatelem navrhovaných důkazů. Kromě toho stěžovatel krajskému soudu vytýká také to, že akceptoval správními orgány nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav dané věci, což je kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Z konstantní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, dospěl zdejší soud k závěru, že je rozhodnutí soudu nutné považovat za nepřezkoumatelné také tehdy, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč

žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

V nyní projednávané věci je však z odůvodnění rozsudku krajského soudu *prima facie* zřejmé, že tento netrpí žádnými z výše popsaných nedostatků. Stěžovatel v žalobě vyšel zejména ze znaleckého posudku, přičemž poukázal jednak na konstatování znalce o nevhodnosti zvoleného způsobu zjištění alkoholu v krvi, jakož i na nejednoznačný závěr ohledně vlivu acetonu na výsledek měření. Krajský soud se těmito otázkami dostatečně zabýval a přezkoumatelným způsobem se s nimi vypořádal (viz str. 4 a 5 rozsudku); jeho rozsudek tedy není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu také v tom, že nevyhověl jeho návrhu na provedení výslechu svědků M. B. a J. K., a na přibrání dalšího znalce, který by vypracoval nový znalecký posudek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v odůvodnění rozhodnutí musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 – 90, nebo rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 – 103). Krajský soud se v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval konkrétními výhradami stěžovatele k obsahu znaleckého posudku; k návrhu na doplnění dokazování uvedl: *Vzhledem k tomu, že skutkový stav soud shledal jako řádně zjištěný, dospěl k závěru, že je nadbytečné provádět další důkazy, a to jak výpověďmi žalobcem navržených svědků, tak dalším posudkem jiného znalce nebo jiné, další důkazy*. Krajský soud rovněž konstatoval, že navržení svědci měli svými výpověďmi prokázat toliko skutečnost, že stěžovatel pije alkohol jen výjimečně, což by však nikterak nepřispělo k objasnění toho, zda alkohol požil v tomto konkrétním případě. Nad to nelze přehlédnout, že stěžovatel návrh na výslech výše jmenovaných svědků a na zpracování dalšího znaleckého posudku neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud přitom v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 2 Afs 35/2009 – 124, dospěl k závěru, že na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je třeba trvat obvykle tehdy, pokud 1) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a 2) tyto důkazy nemohly být navrženy již ve správním řízení. Tento názor byl pro přestupkové řízení korigován rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 tak, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhovat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá. Skutečnost, že se jedná o tvrzení uplatnitelné i v dřívější fázi řízení, pak je třeba vnímat z hlediska jeho věrohodnosti, pokud jde o návrhy na důkazy, pak z hlediska jejich nezbytnosti pro posouzení věci. V nyní projednávané věci přitom není pochyb o tom, že stěžovatel mohl tyto důkazy navrhnout již dříve, neboť již v průběhu správního řízení na prvním stupni zdůraznil, že alkohol konzumuje jen sporadicky, a obsah znaleckého posudku mu byl znám již před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí a tedy i před podáním odvolání. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud s důkazními návrhy obsaženými v žalobě vypořádal dostatečně a stěžovateli tím pádem nelze přisvědčit v názoru, že je v důsledku postupu soudu řízení

před ním stiženo vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o objasnění skutečného stavu věci, správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli především z výsledků měření dechovým analyzátorem. U stěžovatele byly provedeny tři dechové zkoušky s časovým odstupem přibližně 5 minut. Výsledky těchto měření, po odečtení technické odchylky, ukazovaly na přítomnost jistého, byť pouze nepatrného, množství alkoholu. Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nezpochybňuje spolehlivost použitého přístroje a nemá námitky proti správnosti takto naměřených hodnot. Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovaným spočívá v tom, zda mohly být výsledky dechové zkoušky ovlivněny přítomností acetonu v jeho dechu. Stěžovatel se domnívá, že tato možnost nebyla zcela vyvrácena. Nejvyšší správní soud však tomuto jeho názoru nemůže přisvědčit. Je sice pravdou, že znalec v bodě 4 svého posudku vyslovil pochybnost o vhodnosti metody dechové zkoušky dechovým analyzátorem k zjištění míry alkoholu v krvi, z jeho vyjádření je však patrné, že tato výtka směřovala proti tomu, že takto zjištěná koncentrace etanolu v dechu nemusí plně odpovídat jeho koncentraci v krvi posuzované osoby. Pokud jde o možné ovlivnění výsledku zkoušky acetonem v dechu stěžovatele, znalec v posudku konstatoval, že zkouška dechovým analyzátorem není způsobilá jednoznačně prokázat nebo naopak vyvrátit přítomnost acetonu v dechu posuzované osoby. Z předmětného znaleckého posudku však současně vyplývá, že v daném případě nebylo rozhodující, zda aceton byl v dechu stěžovatele přítomen, či nikoliv, ale zda by jeho případná přítomnost mohla mít vliv na výsledek dechové zkoušky. V tomto smyslu však znalec dospěl, s ohledem na vlastnosti použitého přístroje, k jednoznačnému závěru, že *možné ovlivnění výsledku dechové zkoušky případně vyskytujícím se acetonem v dechu kontrolované osoby je zanedbatelné a nemělo by s největší pravděpodobností mít žádný podstatný vliv na výsledky měření tohoto dechového analyzátoru*.

Znalec ve svém posudku rovněž uvedl, že spolehlivějším způsobem zjištění přítomnosti alkoholu v krvi stěžovatele by bylo odborné vyšetření krve metodou plynové chromatografie. Jak vyplývá z § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Podle § 16 odst. 1 a 2 již citovaného zákona č. 379/2005 Sb. je osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti, při nichž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, je povinna podrobit se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátorem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V nyní projednávané věci bylo provedeno orientační vyšetření dechovým analyzátorem a lékařské vyšetření proto nebylo nezbytné. Přesto byl stěžovatel oprávněn provedení tohoto vyšetření požadovat, měl-li pochybnosti o správnosti výsledků dechové zkoušky. Z protokolu ze dne 25. 11. 2009 (č. l. 2 správního spisu) však vyplývá, že stěžovatel provedení tohoto vyšetření odmítl.

Z hlediska objasnění skutkového stavu dané věci je rozhodující pozitivní výsledek dechové zkoušky a skutečnost, že znalec ve svém posudku vyloučil, že by na její výsledek mohly mít vliv léky, které stěžovatel dle vlastních slov užíval, nebo přítomnost acetonu

v jeho dechu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu dosažený stupeň praktické jistoty ohledně rozhodných skutečností plně odpovídá požadavku po objasnění skutkového stavu mimo vší rozumnou pochybnost (srov. Např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55).

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu